

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus XXXIII. Fons aquæ vivæ Christus, ad nos salvandos, lavandos,
& sanandos, sed plangit Ecclesia, quòd eo neglecto curramus ad cisternas
dissipatas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS XXXIII.

Ain.

Idcirco ego plorans, & oculus meus deducens aquas, quia longè factus est à me consolator. *Thren. 1. v. 16.*

DE ECCLESIA.

Ain interpretatur fons, vel oculus; fons aqua viva est Christus Iesus, sed quia hoc neglecto currunt multi fidelium ad cisternas mundi dissipatas, ideò oculus afflicta Ecclesia uberes deducit lachrymarum aquas.

1. **I**dcirco ego plorans, & oculus meus deducens aquas; præponitur huic versui *Ain*, quod *Fons*, vel *oculus* interpretatur. Sed quæ oculo cum fonte convenientia? Nempe cum irriguis oculus fluit lachrymis, fontis quali induit naturam; unde & Jeremias, populi sui afflictionem in spiritu prævidens, ut satis, collacrymando, com-

Ain, idem quod Fons, vel oculus.

Jerem. 9. v. 1.

passionem suam possit ostendere, exclamat: *quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lachrymarum, & plorabo die, ac nocte.* Fons ergo & oculus huic versui præponitur, in quo lamentabilis resonat vox Ecclesiæ, uti Interlinearis notat, cujus oculi filiorum suorum perditorum miseriam deplorant, & fontem aquarum imitantur! Accuratè

Fons è latere Christi.

verò

G^o. ordi-
naria.

verò considerat Glossa Ord:
Fonti Torcular, in priori ver-
su, præcessisse; Cum enim præ-
lucum Crucis pressit, de Christi latere
fons emanavit. Fons ergo Chri-
stus est, qui sitientes ad se invi-
taturus populos, in novissimo die
magno festivitatis stabat, & clama-
bat dicens: si quis sitit, veniat ad me,
& bibat. Hujus ergo vivi Fon-
tis saluberrimas exploremus
venas, & aquas, dum interim
lacrymarum fontem fundit Ec-
clesia, contuens filios suos per-
ditos, relictis his vivis, fontis
divini, venis & aquis, ad cister-
nas dissipatas, & aquas turbidas
Ægypti hauriendas currere.

Ioan. 7.
v. 37.

II.

Fons de-
cus horto-
rum.

Cant. 4.
12.

Fons sig-
natus.

Cornelius
hic.

Nihil magis hortum regium
amœnissimis floribus & plantis
conlitum decet, quàm aquarum
venæ, quæ per concavas, & mi-
ra arte elaboratas fontium figu-
ras, in altum saliunt. Solent
autem subinde non tantum hor-
ti tales amœni, sed etiam ipsi
fontes concludi, ad usum so-
lummodo Magnatum reservari:
Hinc illud Canticorum: Hortus
conclusus, Fons signatus: Ad lite-
ram, Fons iste signatus, erat
in clytus ille, & in regio ac con-
cluso Salamonis horto, Fons
Rogel, irrigans hortum con-
clusum, ex quo bibebat Rex:
uti notat Cornelius, qui addit,
etiam apud Persas fuisse ton-
tem, ex quo solus Rex, ejusque
biberet primogenitus; similem

etiam fontem in Hispania idem
auctor comemorat juxta Com-
plutum, ex quo pro solo Rege
aqua depromitur.

Hortus conclusus est Ecclesia, *Est Chri-
stus.*
Fons Christus, de quo Psalter
regius ait: Apud te est Fons vite.

Sed Fons iste erat signatus. Cor
enim Christi amantissimum, in
quo venæ aquarum viventium
amoris, & misericordiæ ebulli-
ebant, signatum, & conclusum
usque ad mortem remansit.

*Erum pens
ex mani-
bus, & pos-
dibus.*

Quatuor quidem fontes divini
hujus paradisi, ex pedibus sci-
licet, ac manibus sacratissimis
viventis adhuc Redemptoris
nostri scaturientes, uberrimè
se toto spectante orbe effude-
rant, at primarius ac regius Fons
cordis, signatus usque post
mortem conservabatur, ne diu-
tius eo aridus privaretur mun-
dus, violentâ militis manu re-
cludendus, & unus militum lanceâ
latus eius aperuit, & continuo exi-
vit sanguis & aqua. De Christi
ergo amoroso corde, & latere
Fons emanavit, quem spiritu
prophético ebullientem vide-
rat Ezechiel, egredientem de
templo à latere dextro, & om-
nes ad quos pervenit aqua ista,
salvi facti sunt, &c.

Ex latere.

Ioan 19.
v. 34.

Ezech.
47. v. 2.

Aperiri ergo, & recludi hunc
aquæ fontem voluit Christus,
non solis reservandum Regi-
bus, sed omnibus communi-
candum egentibus, & infirmis.
M m 3 Hanc

Fons pa-
reus om-
nium.

anc ipse aquam vitæ jam toti
proclamaverat populo, in mag-
no festivitatis die clamans: Si
quis sitit, veniat ad me.

III.

In famosis thernis, acidulis,
& aquis pretiosis mineralibus
signantur, & occluduntur fon-
tes, nulli sine pretio assignato
concedendi, aut recludendi.
Emanavit de latere Christi fons,
saluberrimas nobis parans ther-
mas, sed thermas publicas, &
nulli reclusas; omnes languidi,
omnes egentes venite ad a-

Isaia: 55.
v. 1.

quas, prop. rate, venite, emite,
absque argento, & absque ulla com-
mutatione, venite ad fontem de
templo à latere dextro egre-

Glossa in
Thren.
hic.

dientem, nam hoc fonte emittur,
& lavatur sponsa, ait glossa.

Hoc emi-
tur, &
lavatur
sponsa.

Mirus hic, glossa, loquendi
modus est, quod sponsa hoc
fonte emittur, & lavatur, sunt
enim termini nimis desperati,
lavare, & emere. Lavando
namque aqua, & emendo re-
quiritur pecunia, vel aliud pre-
tium pecuniæ numeratæ aequi-
valens: neque lavando pecu-
nia, aut emendo quadrat aqua.

Hic autem observandum,
quod non sicut alij. Fontes mi-
nerales, iste aut sulphur, aut
cuprum, aut nitrum vehit, sed
sanguinem, exivit sanguis & aqua.
Sanguis ergo sananda, aqua
lavanda deservit sponsa. Con-
firmat hoc S. Ambrosius, Ex
illo corpore defuncto, vita mana-

g. Ambr.
in c. 32.
Luca.

bat; Aqua enim, & sanguis exivit:
illa que diluat, iste qui redimat.
non est anima tam arctè, & gra-
viter dæmoni oppignorata, quæ
non hoc sanguine valeat redi-
mi, nec maculæ, aut sordes a-
nimæ tam abominabiles, quæ
non hac aqua possint perfectè
dilui, & lavari. Hoc fonte emittur,
& lavatur sponsa.

Optimè de hoc fonte pro-
phetavit Zacharias: in die illa erit
fons patens domui David, & habi-
tantibus Ierusalem, in ablutionem
peccatoris, & menstruatæ. Fons
iste domui Dei, id est Ecclesiæ
parefactus referre videtur fon-
tem Siloë, adeoque (si Corne-
nelio fidem habemus, uti fas est) hic.
Propheta hic, alludit ad fontem
Siloë, qui typus fuit Christi. Ad
hunc fontem misit Christus ca-
cum illum à se luto, & sputo li-
nitum, atque sanatum: vade &
lava in natatoria Siloë, Arabicus Fons Siloë
legit, in fonte Siloë, cuius inter-
pretatio est Missus. *typus Christi.*

Fons iste, hodieque Sarace-
nis in pretio est, nam cum cor-
pore naturaliter instar hircor-
um foeteant, in hoc fonte se, &
pueros suos lavant, eaque lotio-
ne foetorem suum mitigant. *Saraceni in eo foetorem abluunt.*
Quin & eam Turcæ magni fa-
ciunt, quod ejus usum oculo-
rum visui conferre experian-
tur. Ita Saligniacus.

Immunda, & quasi hircus fo-
tidus, erat sponsa, nempe Eccle-
sia.

Cant. 1.
v. 6.

Haec ex gentibus electa, vagata post greges sodalium suorum, id est, aliae gentes infideles, ait Lyranus; caeca erat, & luto erant liniti oculi ejus, sed in hoc fonte Siloë [qui typus est Christi, maxime autem vulneris lateris, à quo etiam Longinus visum recepit] lavata, & foetorem, & cæcitatem deposuit. Quoniam

apud te est fons vitæ, & in lumine tuo videbimus lumen; quis est fons vitæ, (quarrit S. Aug.) nisi Christus?

Addit Doctor mellifluus: Fons est, qui nunquam potest exhauriri: Fons nobis est Christus Dominus, unde lavemur, sicut scriptum est; qui dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris. Apoc. 1. Veruntamen non iste solus aquarum est usus, nec tantum sordes abluunt, sed & sitim extinguunt.

Non intermittunt sitientes filii Adæ ad aquas currere, & haurire: currebat etiam mulier Samaritana (quam S. Bonav. nomen Luciae habuisse asserit) ad aquas, scilicet ad fontem Jacob, juxta Sichar. Comparuit ibidem etiam Jesus, & fatigatus ex itinere, sedebat sic supra fontem; non minus autem sitiens, quam fatigatus, alloquitur mulierem: Da mihi bibere. Mirum! (Exclamat hinc Augustinus) fons sitit? Ille, qui sitientes omnes ad se invitat: si quis sitit, veniat ad me, & bibat, &c. Sitit? quid autem, aut quare sitit? sitit sitiri Dominus, respondet Greg. Nanz; magis

avidus aquas vitæ dare, quam accipere. Hinc Samaritana dicit: si scires donum Dei, & quis est, qui dicit tibi, da mihi bibere, tu forsitan petisses ab eo, & dedisset tibi aquam vivam. Miratur mulier: unde ergo habes aquam vivam? Nunquid tu maior es patre nostro Jacob, qui dedit nobis puteum, & ipse ex eo bibit, & filij ejus, & pecora eius.

Nota hinc fontem Jacob, proprie non fontem fuisse, sed puteum, fons enim est, ex quo aqua per tubos, aut canales collecta sponte saliendo fluunt, & se effundunt; ex puteo verò non nisi laborando, & hauriendo aqua haberi possunt. Fons aqua viva sunt charismata Dei, & gratia, puteus sunt temporales concupiscentia & delicia, ex quo moderatè homines rationis ductu gubernati, sed in-

temperanter pecora, homines irrationalibus sensualitatis suae motibus acti, bibunt, & se ingurgitant; sed non sine labore, est enim puteus, qui aquas gaudij temporalis non sine labore concedit, cum tamen fons vitæ Christus, aquarum suarum gratias sponte, & abundanter effundat, has tamè negligens peccator, cum Samaritana dicit: Nunquid tu maior es, patre nostro Jacob, qui dedit nobis hunc puteum? ita respondet peccator (ait Hugo) quando monetur, ut sitiat aquam gratia, fontem aqua viva, & relinquat puteum

Christus
sitit sitiri.

Differen-
tia inter
fontem, &
puteum.

Christus
fons salu-
ens.

Hugo
Card. hic

Lyranus
hic.

Anima
lavatur.

Psal. 35.
v. 10.

V.

S. Bern.
serm. 1.
de natali
Dom.

Samaritana
nomen Lu-
cia.

S. Bonav.
in vita
Christi, c.
31.

Ioan 4.
v. 6.

S. Aug.

Gr. Nanz.
orat 40
in S. Bap-
tisma.

reum concupiscentia, vel temporalis abundantia, &c. Omnis autem qui ex puteo hoc bibit, omnis qui bibit ex aqua hac, id est, qui temporali abundantia impleri voluerit, exponit prefatus auctor, sicut iterum, scilicet voluptatem seculi, quam talis aqua significat, uti Interlinearis glossatur. Qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, ait Christus, non sitiet in eternam, sed aqua (id est gratia secundum Hugonem) quam dabo ei, fiet in eo fons aqua salientis in vitam eternam.

Gl. Interlin.

Sit im extinguens.

VI.

Viso B. Nicolai de Flie.

In extasi subinde raptus B. Nicolaus de Flie, insignis ille Helvetica reipublice patronus & patriota, viderat in aperto campo, quendam, vivis aquis abunde salientibus patentem fontem, qui divinam figurabat, ac denotabat gratiam. Huic astabat vir gravis, clara voce inclamans: O filij hominum, quid siti tabescitis? Haurite per sacram poenitentiam, ac magnae Deiparae intercessionem, aquas vivas divinarum gratiarum. Sed pauci ad hauriendum comparuerunt, circumvagantibus ex altera campi planitie copiosis hominibus, qui vel reparandis sepibus, vel construendis pontibus, aut erigendis domibus, aut excolendis agris, paciscendisve pecoribus captando lucro intenti, parum de accedendo fonte, ejusque haurientis aquis curabant; quod copio-

sas viro sancto ex oculis lacrymas expressit.

Igitur sitientes venite ad aquas, ad aquas sponse & abundanter salientis fontis, fontis signati, qui lancea Longini resecratus, ex latere Christi emanavit, ibi haurietis aquas in gaudio, de fontibus Salvatoris. Sed oculus Ecclesie fontes effundit lacrymarum, amare deplorans filios suos perditos, qui ad salientis fontis aquas habitant, & tamen siccitate, & siti pereunt, à quibus longè factus est consolator, & consolatio. Ad fontem, & aquas morantur, & tamen in peccatorum suorum sordibus tabescentes, lavare se & mundare negligunt. Jacent ad Natatoriam Siloë, & tamen adhuc ut hirci foetidi, malae vitae odorem diffundunt, & caeci oberant.

Ita. u. v.
Pauci ad fontem veniunt.

Percussum est satus lancea, & fluxerunt Sacramenta; Thermas nobis ex proprio paravit sanguine, ad curandam Babylonem, & non est sanata.

Famosa utique illa fuit Piscina Ioan. 5. probatica Ierosolymis, quinque portibus habens, cujus aqua certis temporibus per Angelum commota, primum in eum descendente à quavis, qua detinebatur, sanabat infirmitate. In his jacebat multitudo magna languentium, caecorum, claudorum, aridorum, expectantium aquae motum. Pra-

terco

tere illa, quæ ad sensum literalem de hac piscina tradunt auctores, per quam in sensu tropologico Hugo & alij intelligunt Sacramentum pœnitentiæ, alij Baptismum. In sensu verò Allegorico Piscina medica peccatoribus, à Christo patiente, proprio sanguine præparata, intelligitur, & quidem teste illuminato Thaulero, per

piscinam jacet multitudo magna languentium per torporem, & ignaviam, glossatur Hugo Card. Ca-Hugo hic corum per ignorantiam; clauderum per vacillationem, & tribulationem, Multisus 3. Reg. 18. usquequo claudicatis in do lam- duas partes? Aridorum, per cordis gumentium. duritiam, quando indevoti sunt, & incompatientes ad opera misericordie.

Passio Christi.

Io. Thaul. Dom. 3. Epiph.

Cornelius hic.

In hanc descendit Christus.

Piscina rubicunda a victimis.

Glossa Interl.

Vil.

Ad hanc commotam divinitus P. Franc. Josephi Op. IV.

Inter alios autem languidos, erat ibi quidam homo triginta & octo annos habens in infirmitate sua, vel ideò maximè compassionem dignus, quòd nec hominem haberet, qui ipsum in aquam, per Angelum commotam, mitteret.

Languidus iste significat quemlibet peccatorem, specialiter tamen inventum in peccatis, ait Hugo. Aliquando contingit, quòd ad motum alicuius gratiæ, homo turbatur in corde, & si haberet hominem, id est, rationabilem, & mansuetum exhortatorem, descenderet in piscinam pœnitentiæ, & sanaretur ab infirmitate culpæ: unde patet, quòd multi peccant præ defectu boni Doctoris.

Ubi ergo deficiunt boni Doctores, & verbi Dei Pracones in terris Hæreticorum, & infidelium, compassione digni sunt miseri, & languidi peccatores, quia hominem non habent, qui eos in piscinam Baptismi, pœnitentiæ, & in saluberrimum, & medicinale Christi sanguine rubricatum fontem intingat. Sed quòd etiam

Languidus ille 38. annorum.

Hugo ibi dicit.

Peccator in vetera.

Ad piscinam lacrimamus, & non sanamur.

N n

apud

apud nos Catholicos piscinæ hujus saluberrimæ porticus inhabitantes tot inveniuntur languidi, cæci, aridi, claudi, &c. decem, & quindecim, & viginti, & triginta annos infirmitatis habentes, hoc planè dolendum. Idcirco ego plorans, & oculus meus deducens aquas, facti sunt filij mei perdit, cum tamen tot habeant homines, tot doctores, prædicatores, exhortatores, qui de aquæ motu ipsos commoneant, ad surgendum impellendo, exhortando, increpando, obsecrando, opportunè & importunè, manum, & opem porrigant, nec tamen, ut in piscinam descendant, persuadere possint. Si unus tantum ad motum hujus aquæ medicinalis immiti, & sanari valeret, adhuc excusationi locus foret, sed omnium languentium multitudini hæc piscina sufficit: non peccatorum multitudine exhauritur, nec vitiorum impuritate sordidatur, nec infirmitatum copiâ debilitatur, sed novis semper, è quinario porticu vulnerum Christi, gratiarum influxibus confortata, nec medicinalem perdit vim, nec abluendi amittit efficaciam, nec extinguendæ sitis virtutem. Currite sitientes ad fontem, festinate sordidi, & fœtidi hirci ad natatorium Siloë, venite languidi ad piscinam hanc probati-

Homines
sufficien-
tes habe-
mus.

Hæc pisci-
na omni-
bus simul
sufficit.

cam, & medicinalem. Quousque languidi & infirmi prolixo languore vestro gravabitis medicum? quousque in stercore vestro computrescentes, malum vitæ vestræ diffundetis odorem? quousque siti aridi in devotione, & exsiccati haurire differtis aquas è fontibus Salvatoris?

Ecce sitit sitiri fons, sitit sitiri. ^{VIII.}
Dominus, & sit anto bono, sine labore & facillimè, scilicet accedendo tantum ad fontem, potiri possumus, cuius dementia est, tantum bonum differre? ait Greg. Nanz; summa ^{Greg. Nanz.}
planè in iudicio confusio erit ^{orat. 42.}
Christianorum, qui talibus a- ^{in Bapt.}
quis vicini, & adjacentes, tamen in eas descendere, in ijs extinguere ariditatem, abluere maculas, & infirmitates tollere ^{Magna dementia Christianorum.}
noluerunt. Quid absurdius quàm sitibundum, ad fontem exsiccati? ægrum inter aquas medicas perire? pollutum ad natatorium piscinam in sordibus computrescere? *Ve miseris* [exclamat Sanctus de Villanova] ^{Th. de Villan. fer. 6. dom. i. Quadr.}
qui suorum vulnerum medicinam habentes ad manus, neglexerunt curare se, & damnantur. O quomodo dolent in inferno de hoc, & fremunt contra se dentibus suis. Quàm iustè ardent in inferno, qui contempserunt tam levem adhibere medicinam.

Præterea consurget Regina Austri in iudicio cum generatione ista,
&

Matt. 12. & condemnabit eam: quia venit à finibus terræ, & audire sapientiam Salomonis, & ecce plus quàm Salomon

Hugo hic. hic. Nam, uti notat Hugo Card. Regina Austri. venit à finibus terræ, & Christiani nolunt à plateis (ubi nihil agitur) venire ad audiendum Christum; multo etiam de Ecclesia ex-eunt, & Christum solum relinquunt.

Quòd si Turcæ & Gentiles hanc divinarum gratiarum affluentiam, & exundantes fontis vitæ aquas habuissent, majori utique aviditate eas haulis-sent, sed quoniam eas nos tam parvi æstimamus, contingere facile iusto Dei iudicio poterit, quòd apud nos, & in terris no-

stris, siccabit venas eius. Et hoc quidem casu, si continuerit aquas, omnia siccabuntur, & si emisserit eas, subvertent terram. Nempe si Deus continuerit aquas suæ gratiæ, si

fontem suæ misericordiæ, & a-quas verbi Dei, piscinam SS. Sacramentorum, in terris & re-gionibus nostris continuerit, omnia siccabuntur; & regioni-bus nostris siccitas illa immine-bit, de qua apud Jeremiam fit

comminatio: factum est verbum Domini ad Jeremiam, de sermone-bus siccitatis: Et iterum apud Ag-gæum. Vocavi siccitatem super ter-ram. Dum nempe omnis ver-bi Dei pluvia, & exundans SS. Sacramentorum piscina, ac fa-lientes, & ebullientes è vulne-ribus Christi, fontes nobis ex-

siccabuntur, ad alias longinquas gentes defluentes, qui majori aviditate haurient aquas, ex fontibus Salvatoris, ad quos nos venire, & haurire negligi-mus, licet vicini, & toties, ac tam amorosè ad fontem ab ipso Fonte invitati; si quis sitit, veniat ad me & bibat, quasi diceret (ex-ponit Hugo) veniat ad fontem.

Sed quia (pergit idem) multi nolunt venire ad istum fontem, sed vadunt ad cisternas dissipatas, id est ad mundi delicias, ideo conqueritur Dominus, cum admiratione magna dicens: Obsupescite cæli super hoc, & portæ eius d. solamini vehementer, dicit Dominus: duo enim mala fecit populus meus: Me dereliquerunt fon-tem aquæ vivæ, & foderunt sibi ci-ster-nas, cisternas dissipatas, quæ con-tinere non valent aquas; quia delitiæ & divitiæ, & honores huius mundi effluunt, & in astate, id est, in tem-pore necessitatis, videlicet in morte, omnino deficiunt.

Dissipatam quoque cister-nam vocat idem Expositor ho-minem avarum: quia avarus im-pleri non potest. Hæc est cisterna ve-tus, quæ nunquam impletur aquâ.

Porro iterum in expositione sua morali ad nos Clericos, & Religiosos convertitur: Popu-lus meus, id est, Clerici, faciunt duo mala: Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, id est, qui sum eis suffici-enter ministrans aquam sapientiæ sa-lutaris, id est, sacram scripturam do-

Hugo Card. in psal. 35.

IX.

Alij ci-ster-nas querunt.

Jerem 2. 1. 11.

Hugo ibi dem.

Hugo in Jerem. 6.

Avarum Cisterna.

De Cleri-cis.

N n 2.

serunt;

serunt; & foderunt sibi cisternas dissipatas, id est acquirunt scientias, in quibus non est vera sapientia, sed fœtida, & immunda, ut sunt scientiæ lucrative.

Pralati. Vel, populus meus, id est Pralati, me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, malè vivendo, & foderunt sibi cisternas dissipatas, perverso exemplo alios corrumpendo. Vel, populus meus,

Religiosi. id est Claustrales, me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, qui sum refrigerium omnium tentationum, me non petierunt auxilium in tribulationibus. Et foderunt sibi cisternas, id est, corda sua temporalibus consolationibus (quæ durare, & replere non possunt) cumulare voluerunt. Primum sit, quando in tentationibus oratio fastiditur; secundum est, quando pro eisdem mitigandis, iocosis verbis, & inutilibus dissolutionibus vacatur.

Quid igitur charissimi nobis cum cisternis, & cisternis illis

dissipatis, consolationibus terrenis, quæ replere animum nostrum non possunt? convertamus nos ad fontem aquæ vivæ, curramus ad ebullientes, è latere, manibus, ac pedibus Christi perforatis, venas aquarum viventium, hîc, hîc, aridi devotione, ac consolatione humidum radicale inordinatis affectibus exsiccatum restauremus, ac sitim extinguamus. Hîc maculas humanâ fragilitate contractas abluamus; hoc fonte me-
 s Bonar.
 stimul.
 amoris p.
 i. c. 1.
 dico, animæ nostræ infirmitates curemus. Quid mirabilius (exclamat Doctor meus Seraphicus) quàm quod vulnera sanent, sanguis album faciat, & mundet intima? has aquas Salvatoris cum gaudio hauriamus, has qui bibit, non sitiet in æternum, sed fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam.
 Amen.

DISCUR: